

טיין-טיין

כתב וצייר

סטפן קוסגרווה

Bookpop.com

אם תלך אחרי זוהר של קרן הירח דרך השמיים מלאי כוכבים,
תוכל אולי להגיע למקום מופלא, הנקרא "אור השמיים".
זה המקום בו חיים יצורים בני כנף, שקוראים להם שומרי האור.

כאן גם חיים יצורים מסוג טראביטים, שמתעופפים על הרוח
הלוחשת מעל גנים.
יש ביניהם דובונים מעופפים, עכברונים מעופפים קטנים, חתולים
מעופפים ואפילו סוסי פוני מעופפים.

אחד המיוחד בין הארנבונים המעופפים היה אחד, בשם טין-טין, שהתעורר כל בוקר מרוגש מאוד, כי הוא רצה לראות איך גדלים הורדים. לדעתו של טין-טין אין דבר יפה יותר מאשר ורד אדום. טין-טין אהב ורדים מעל הכל בעולם. הוא תמיד ריחף מעל הגן והביט על הורדים היפים למטה ומשאלתו הגדולה ביותר הייתה לרדת לגן ולראות מקרוב-קרוב את הורדים היפים. אבל באור השמיים היו חוקים והחוק החמור ביותר היה שאף אחד לא יכול לטייל בגן הורדים. זה היה חוק אשר הגן על הורדים העדינים. וכך יום אחרי יום עף טין-טין מעל הורדים ורק חלם שיוכל לרדת אליהם.

-מכל טראביטים, החמודים ביותר הם בני הפרווה היפה ואף מרצד, הארנבונים המעופפים. כאשר הם מתעייפים ממעוף הם מעולים על שיח הלילך וכורכים את אוזניהם הארוכות סביב הענף, ואז עוזבים את הענף ורק מתנוודדים עליו מוחזקים באוזניהם. וכך הם ישנים בלילות.

מאוכזב הוא החליט לעזוב את הגן, אך כשהתחיל כבר לעוף הביט אחורה על הורדים. "הו! לא!" הוא קרא. שם, על הארץ, היו מאות או אולי אלפים של עלי כותרת שכנפיו הורידו מהגבעולים הקוצניים.

זה לא היה מראה יפה.

מבוהל הוא ניסה לנפנף יותר מהר עם הכנפיים, אך אלה השתפשפו בורדים ואפילו יותר עלי כותרת נפלו לארץ.

- ויום אחד, אחר הצהריים הוא עבר על החוק החמור הזה. בניגוד לחוק הוא עף למטה ועל ודילג בין שיחי הורדים.

"אף אחד לא ידע" הוא לחש כשעבר בין הפרחים והעלים הירוקים "אף אחד לא ידע."

רק שזה לא היה כה נפלא כפי שהוא תאר זאת לעצמו. כי כאשר דילג כך, הכנפיים שלו נתפסו בקוצים שעל צמחו על גבעולי הורדים והגנו עליהם. וזה בכלל לא היה נעים.

למזלו הרע ישן כבר שם ארנבון מעופף אחר והוא פגע בו אף באף, בטן בבטן.
"אופס.. סליחה!" מלמל טין-טין. הוא נע הלאה על הענף וניסה לא להעיר אחרים אך במבוכה נתקל באחד אחרי שני ובסוף כל הארנבונים שעל הענף היו כבר ערים.
"הי! טין-טין" קרא אחד "איפה היית עד עכשיו?"
"אא.. אני?.." ענה טין-טין בעצבנות "טיילתי סביב הירח וחשבתי על דא ועל הא."
וכשבסוף מצא מקום, נרדם טין-טין שינה חטופה, עם ראשו מלא סיוטים על הורדים ההרוסים.

הוא הרגיש אשם וחזר עצוב לעץ הארנבים שלו. התיישב שם בצמרת וחשב זמן רב, מודאג ממה שעשה.
הוא חשב "הלוואי והייתי יכול לעשות דבר מה כדי לתקן את הורדים."
אך למרות שחשב זמן רב, לא מצא פתרון.
בערב מאוחר הוא עלה בשקט על הענף בו יתר ארנבונים מעופפים ישנו כבר, עטף באוזניו את הענף והתכונן לשינה.

אלא שכל פעם ששיקר האוזניים הארוכות שלו היו נופלות ולא נשארות זקופות כרגיל. והם התחילו להראות כמו זוג זרועות שעירות נוספות. ומה שיותר גרוע, הוא הרגיש אשמה נוראה בלבו, כשניסה להסתיר את מעשה של שבירת חוק, האוסר על ירידה לגן. מאוחר יותר, כשאוזניו נפלו כבר כמעט לגמרי למטה, הוא החליט לבקש עצה משומר האור הזקן, גדעון.

למחרת אמר אחד הארנבונים המעופפים "אתה יודע, טין-טין, דווקא אתמול שיחקתי מחבואים על הירח, אך אותך לא ראיתי שם."
"לא, לא יכולת לראות אותי, כי אני הרגשתי בך וברחתי כדי שלא תמצא אותי" שיקר שוב טין-טין.

ובסוף טין-טין לא יכול היה יותר לסבול. הוא ביקש מגדעון לבוא אתו ויד ביד הם עפו לגן. שם, מעל האדמה המכוסה בעלי כותרת של הורדים, הודה טין-טין ששבר את החוק. "כן" אמר טין-טין בלחש "כנראה אוזניים שלי נפלו כי לא נשמעתי לכללים והלכתי בתוך גן הורדים."

ותוך כדי דבריו האוזניים התחילו קצת, קצת להתרומם. "כן" אמר לו גדעון "אי ציות לכללים הכביד על לבך וגם על האוזניים, אבל יש דבר מה עוד. אלה השקרים שהכבידו במיוחד על לבך."

ומאותו היום טין-טין זכר לאמור רק אמת. שקרים הם כבדים והם מכבידים עליך. זכור את השיעור שלמד טין-טין, ותמיד תרגיש חופשי.

"סלח לי, מר גדעון" הוא לחש בקול חלוש "אבל יש לי בעיה עם האוזניים שלי. הן לא נשארות זקופות, אלא נופלות ממש עד רגליי."

"המ.. ענה גדעון "דברים כאלה כמו אוזניים וכנפיים עלולים לפול למטה תחת עומס כבד. אולי משהו מכביד עליך? אולי אתה מרגיש אשם בדבר מה?"

"מה.. אני?" גמגם טין-טין "לא, לא, שום דבר לא מכביד עלי, לא עומס, לא אשמה. אני רק.. טוב, אני.."

גדעון חיך בסבלנות וחכה עד שאוזניים של טין-טין תיפולנה ממש למטה עם כל שקר שאמר.